

ERŐS VÁR

AMERIKAI MAGYAR EVANGÉLIKUSOK LAPJA

86. ÉVFOLYAM

2016. NYÁR

2. SZÁM

„URam, szereteted az égig ér, hűséged a fellegekig. Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek, ítéleteid, mint a nagy mélység, embert és állatot megtartasz, URam. Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.”

(Zsolt 36,6-10)

A felhőkarcolók evangéliuma

A távoli óhazából Amerikára sokan úgy tekintenek, mint a felhőkarcolók világára. Az égbe szökő acél és üveg óriások egyszerre szimbolizálják az újvilágot (Egyesült Államok), ugyanakkor modern korunkat is.

Pedig a felhőkarcoló nem amerikai specialitás, és nem is a modern kor találmánya. Már az ókorban is épültek felhőkarcolók. Mózes első könyvének 11. fejezetében, a Babel tornyának építéséről szóló szakaszban olvassuk ezt: „Gyertek, építsünk magunknak várost, és tornyot, amelynek teteje az égig érjen...” Az ókori felhőkarcolók ugyan más anyagból és másként épültek, mint a maiak, de céljuk ugyanaz volt. Egyre feljebb jutni. Az ókori ember égbe szökő épületével az istenek világához akart közelebb jutni. Épületeik vallási funkciójára utal akkád nyelvű nevük, ugyanis Zikkuratnak, vagyis toronytemplomoknak hívták ezeket az ősi felhőkarcolókat.

Ha a felhőkarcolók nyomába eredünk, hamar rájöhethetünk, hogy bár az ókori és a mai ember égbe szökő épületei valóban lenyűgözőek, de ezek a tornyok messze eltörpülnek a teremtő Isten alkotta természetes felhőkarcolók, a hegyek mellett. A földkerekség mai legmagasabb

épülete a Dubajban álló Burdzs Kalifa torony, a maga 828 méterével. Ennél az emberkéz alkotta felhőkarcolónál a szinte teljesen sík, és csak alacsony hegyecskékkel rendelkező Magyarországon is 68 magasabb természetes csúcs található. A föld legmagasabb csúcsa pedig a Himalájában több mint tízszer magasabb nála.

Néhány éve a National Geographic televíziós csatorna műsorában láttam egy afrikai hegymászó expedícióról szóló filmet. Az 5199 méteres, hósapkás Kenya hegyre másztak fel néhányan, amely a második legmagasabb csúcs a kontinensen. Lélegzetelállító panoráma tárult a hegymászók és a filmet nézők elé. Mintha repülőgépen ülnénk. A felhők dunnaként fodrozódtak a szikrázó napsütésben. A felhőzet lefelé minden kilátást eltakart, felül viszont szikrázóan tiszta volt a levegő. A távolban egy másik hegy törte át a békésen hullámzó felhők ragyogó fehérségét. Az Afrika szarvának is nevezett Kilimandzsáró, a kontinens legmagasabb hegye, a maga 5895 méteres magasságával emelkedett a felhők fölé. Bár a két hegy 500 km-es távolságban van egymástól, mégis közelinek tündek, ahogyan egymással kacérkodva uralták a felhők feletti

teret.

Az emberkéz alkotta toronyépületek és a Teremtő által formált hegyek után olyan felhőkarcolókról írok, amelyekre nem lehetünk büszkéek. Mózes 1. könyvének 4. fejezetében, a 10 versben olvassuk: „Mit tettél? Testvéred kiontott vére kiált hozzám a földről!...” Az ember bűne és istentelensége is toronyként magasodik fel a földről. Ez is áttöri a felhőket, és felér az Istenig. 1 Móz 6,6-ban olvassuk a Szentírás legfájdalmasabb mondatát: „M megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott a szívében.” Tudjuk, hogy ennek következménye lett az özönvíz, de azt is, hogy az Istent szerető Noé és családja kegyelmet talált.

Sodoma és Gomorra borzalmas bűne is feljutott Istenhez, de fontos észrevenni azt is, hogy Ábrahám imája is feljutott hozzá, amikor unokaöccse, Lót érdekében imádkozott... A bűn, az emberi gyalázat felhőkarcolói is ostromolják az eget. Háborúk zaja, gázkamrák bűze felér az égig. A becsapottak és megcsaltak zokogása, az éhezők gyomránakkorgása, a kínzókamrákból kiszűrődő kiáltások, a mártíroknak és a terror áldozatainak vére kiált az Istenhez.

Amikor a reformáció 500. jubileumi ünnepére készülünk, egyházunk nehéz évszázadain végigtekintve azt láthatjuk, hogy eleinknek is rettenetesen sok szenvedés jutott. Evangéliumi hitükért sokaknak sokat kellett szenvedniük. Ugyanakkor jó látni azt is, hogy az ellenszélben is megőrizte, és a szeretetében hordozta őket az Isten! Ez is élénk hoz egy újabb felhőkarcolót, Isten szeretetének hatalmasságát. A zsololtáros azt írja, „szertetted az égig ér, hűséged a fellegekig.”

Az igazi szeretet és a hűség felhőkarcolói nem a hitvalló ősök, hanem maga az Isten, aki a tőle elfordult, bűnös, őt megtagadó embert is szereti. Nem újabb özönvizet küldött a világra, hanem szeretett fiát, aki

gyógyított, tanított és életeket újított.

Amikor Jézus tanítványaival felment egy hegyre, és ott megdicsőült, tanítványai szívesen sátrakat építettek volna, hogy le se kelljen onnan jönni. Ő azonban lejött, hogy egy másik hegyre fel tudjon menni. Felment a Golgotára, ahol életét adta a bűnös embervilágért.

A Golgota hegye földrajzilag ugyan nem számít magas hegynek, de az ember és Isten közötti kapcsolatban a legfontosabb felhőkarcoló. Isten ott megmutatott szeretete, amikor Jézus Krisztusban életét adta értünk, bűnösökért, összekapcsolta a földet az éggel, hogy nekünk, reménytelen bűnös embereknek is legyen esélyünk feljutni a mennybe.

Jézus a halála után még visszatért, hogy övéi tudomást szerezhessenek arról, hogy a kereszten nem őt győzték le, hanem ő győzött a bűn és a halál felett! Feltámadása után negyven napig még többször megjelent, hogy övéiben eloszlasson minden kétséget. Azután tanítványait megbízta a misszió felelős szolgálatával, majd az Olajfák hegyéről felemelkedett, és egy felhő árnyékolta be őt.

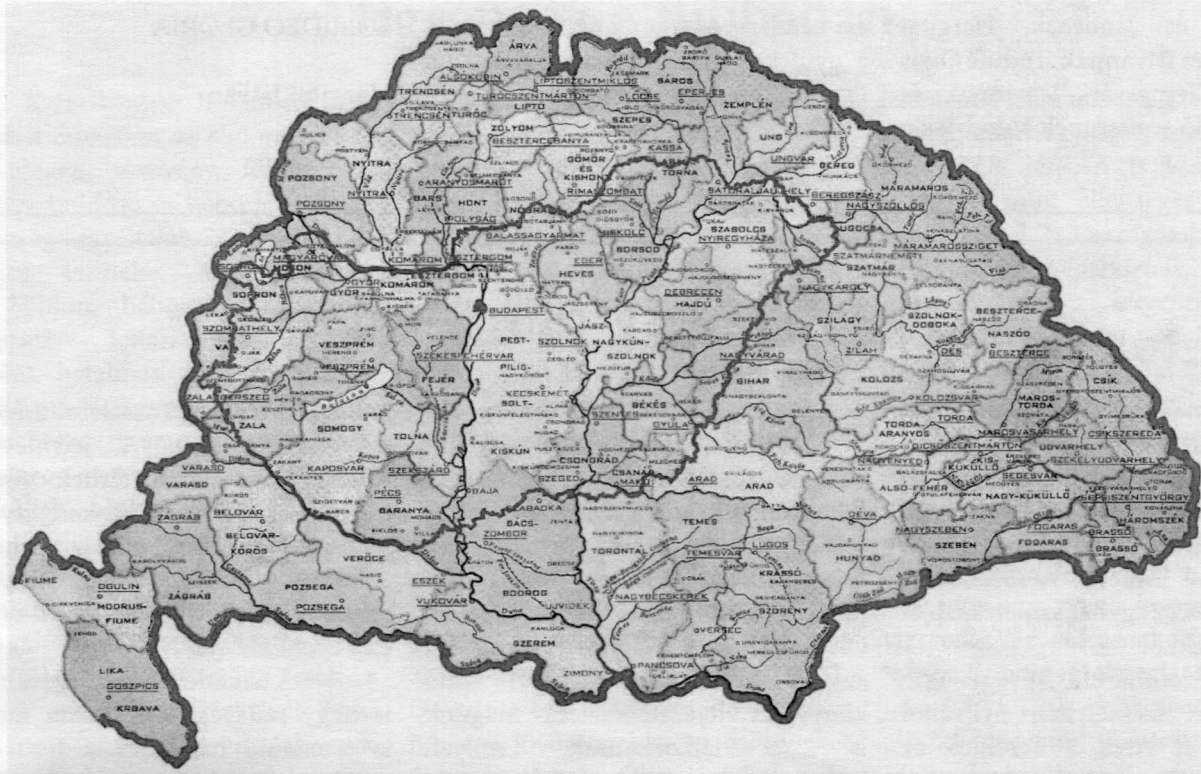
A szeretet felhőkarcolójaként nem csak áttörte a felhőket, de előre is ment, hogy helyet készítsen övéinek az örök hazában.

Szemerei János püspök
Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület

Nemzetet el lehet csatolni, de nem szétválasztani

Az áldatlan emléké trianoni békediktátum évfordulóján ünnepeltük a nemzeti összetartozás napját. Mit is jelent az egymásra utaltság és az összetartozás? Gyakran idézzük Tompa Mihály A gólyához című versének fájdalmas kiáltását: „A bujdosókkal ha találkozol: / Mond meg nekik, hogy pusztulunk, veszünk, / Mint oldott kéve, széthull nemzetünk...!” Hasonló önmarcangolás szólal meg Sütő András *Káin és Ábel* című drámája végén, ahol a testvérgyilkosság után így zokog Káin: „Egymásnak létrafokai lehettünk volna. Magam szakítottam ki e létrafokot az Éden falai alatt”. Nemzetünk testén számos kisebb horzsolás és nagyobb sérülés éktelenkedik. Sok súlyos baleset van mögöttünk. Fertőzések sem kerültek el minket. Gyakran alultáplált volt ez a szervezet. Arra is sor került, hogy egyik-másik testrészt amputálni kellett. Leginkább azonban az önfia vágta sebek fájnak. Ezeket talán a legnehezebb begyógyítani. Csakis a szeretetterápia segíthet. Tanulhatunk ebben Pilinszky Jánostól, aki így ír: „A hazát csak egyféleképpen lehet és szabad szeretni. Úgy, ahogy azt a népdalokban, Homérosznál vagy az evangéliumok szenvedéstörténetében olvashatjuk. A hazát egyedül részvétellel szabad és lehet szeretnünk. E »részvét« nélkül nincs emberi igazságosság, szeretet és szerelem, de még valódi kultúra sincsen.” Amióta találkoztam ezzel a gyönyörű gondolattal, azóta a hazaszeretet és a részvét gondolata a legszorosabban összeforr bennem. Mert hogy is szeret Jézus részvétellel? Csak néhány példa. „Meggzánta a sokaságot, mert olyanok voltak, mint a juhok, pásztor nélkül...” Vagy amikor megállt

a szent város határában, sírva fakadt, és ezt mondta: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, mint tyúkanyó a kicsibéit, de ti nem akartátok...” Vagy még a kereszten szenvedve is részvétellel volt az őt bántalmazó pribékek iránt, hiszen így tudott imádkozni értük: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek...” Feltámadása után pedig háromszor kérdezte meg az őt háromszor megtagadó tanítványától, Pétertől: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ezzel pedig lehetőleg korholással, vagy inkább igazi részvétellel emlékeztette őt bűnére, egyúttal megadva neki a bűnbocsánatot is. Olyan ez a párbeszéd, mint egy rendhagyó gyónás és feloldozás, hiszen Jézus azt is mondja háromszor: „Legeltesd az én juhaimat.” A mester mindvégig részvétellel van tanítványa iránt. Számos népdalt is lehetne idézni annak érzékeltetésére, miként is lehet részvétellel szeretni. Magam most csak egyre hivatkozom: „Elindultam szép hazámból, / híres kis Magyarországból. / Visszanéztem félutamból, / Szememből a könny kicsordult...” Ha nemzeti összetartozásról beszélünk, akkor gondolkodnunk kell azokra, akiket határok választanak el tőlünk. Azokra, aki 70 éve a kitelepítés során, 60 éve a forradalmat követően, vagy azóta hagyták el ezt a hazát. És akiket visszavárunk. És gondolkodnunk kell azokra, akik nem mentek el, hanem – úgy mond – kalandvágyból itthon maradtak. Összetartozunk. Egymásnak létrafokai lehetünk. Tisztíthatjuk a sebeket, közben magunk is gyógyulhatunk. Részvétellel szeretünk, és közben tudván tudjuk, hogy valaki részvétellel szeret.

80. évfordulóról

A Nyugat oldali magyar evangélikus egyház az elmúlt vasárnap ünnepelte fennállásának 80. évfordulóját. A délben kezdődő istentiszteletet Nt. Tamásy Éva és Nt. Tamásy Zoltán tartották közel hatvan jubiláló hívő jelenlétében. A lelkész házaspár köszönetet mondott az Úrnak megtartó kegyelméért és azért amit az elmúlt 80 évben megtapasztalhattak. Ezenkívül köszönet illette a presbitériumot, a felügyelőket, vezetőket, a korábbi lelkipásztorokat és a gyülekezet tagjait támogatásukért. Akkor marad meg egy gyülekezet, ha együtt tud imádkozni és együtt ver a szívük Isten szívével és egymásával. Magyar iskolásaink és óvodásaink, vasárnapi iskolásaink, énekeltek Simon Judit tanító segítségével, valamint fiataljaink áldó igéket olvastak fel, jelezvén, hogy szeretik gyülekezetünket. Pekár Bella, Elike, Lacika, Szabó Ádám, Vásárhelyi Zoárdka, Benedek, Dezső Mónika és Tamásy Viola a liturgiában is segítők voltak, Tamásy Márton orgona játékaival tette széppé az istentiszteletet.

Az istentisztelet után a hívők, úgymint az ebédre bejelentkezett vendégek lefáradtak a szépen kidíszített terembe, ahol terített asztalok várták őket. Többen eljöttek más egyházaktól és a magyar szervezetek vezetőségétől is. Végül is több mint nyolcvan személy jött össze megünnepelni az utolsó amerikai evangélikus gyülekezet fennállását. A finom behirdetett borjúpaprikás illata már csiklandozta a vendégsereg orrát és így igyekeztek gyorsan helyet foglalni, hogy minél gyorsabban találhassák a forró húslevest. A szokásos asztali áldás után máris megkezdődött a tálalás. Ebédidő alatt Hegedeős Kálmán halk hangulatzenével szolgált a jelenlévők élénk

társalgásba vegyültek. A második fogás után, azaz a borjúpaprikás után egy óriási dobostortára lett figyelmes a vendégsereg, melyet az oltáregylet tagjai adományoztak a jubileumi ebédre. Ebéd után a zene is tempót váltott és a közönség kedvenc dalait és nótáit játszva, magával ragadta és éneklésre készítette a jubiláló közönséget. Nt. Tamásy Éva megköszönte a séfeknek Megyimóri

Marikának és Jánosnak, Hargitai Mónikának és Istvánnak, Tóthné Ovos Máriának, Temesvári Istvánnak és közreműködő segítségnek áldozatos

és rendszeres munkáját. Reméljük, a gyülekezet még hosszú évekig tud ilyen lelkesedéssel ünnepelni.

SOLI DEO GLORIA

Hargitai István

Pünkösöd nemcsak Pünkösdkor

A nagy egyházi ünnepek sorában – karácsony (Jézus születése) és húsvét (Jézus feltámadása) után – a harmadik a pünkösöd, melynek tartalma ugyanolyan fontos, mégis a legkevésbé ismert. A Szentlélek megérkezését, az egyház születésnapját ünnepeljük ekkor.

A Szentháromság egy igaz Isten három személyben nyilvánul meg: Isten az Atya, a Teremtő, az Örökkévaló; Jézus a Fiú, a Megváltó, aki testté lett és életét adta értünk, a Szentlélek pedig az, aki megelevenít, megszentel, és személyessé teszi számunkra az Úr Jézus által kínált megváltást.

A Szentlélek láthatatlan, hatása azonban nagyon is látható. Olyan változást munkál ki annak a szívében, aki befogadja, hogy azt nem lehet nem észrevenni. Figyeljünk most fel két bibliai epizód segítségével a tanítványok életében bekövetkezett változásokra!

A tanítványok sokáig küzdenek saját értetlenségükkel. Jézus háromszor mondja el nekik részletesen, hogy azért kell meghalnia, mert ez Isten üdvösséget szerző akarata, amikor azonban ez bekövetkezik,

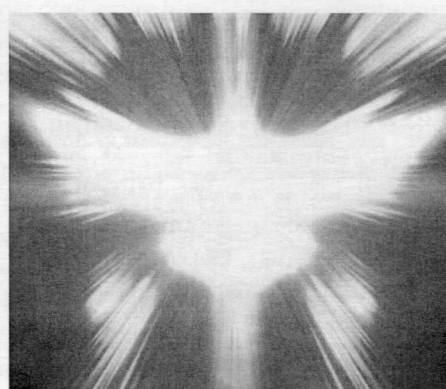
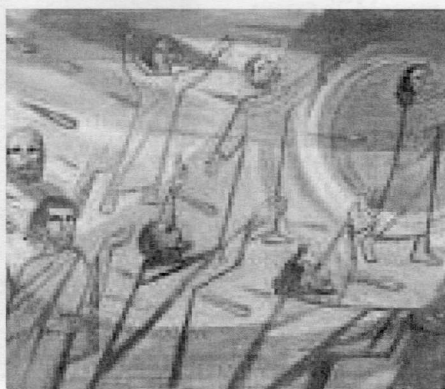
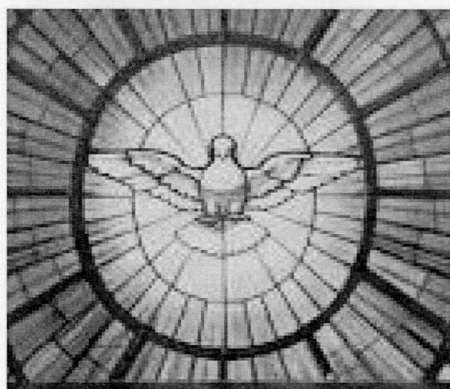
nem értik, mi történik. Csak amikor pünkösdkor eljön a Szentlélek, akkor válik világossá számukra minden. Elkezdnek beszélni a Jeruzsálemben összegyűlt tömegnek arról, hogy mit tett Jézus és hogy ez milyen fordulatot hozhat el az életünkben. Olvassuk el Péter igehirdetését az *Apostolok Cselekedeteiről* szóló könyv 2. fejezetéből, és magunk is rácsodálkozhatunk, milyen kristálytisztán tanít ez a nemrég még értetlenkedő apostol!

A tanítványok életét a félelem is keseríti, ami Mesterük kivégzése után emberileg talán természetes is. Hiszen ha Őt megölték a zsidó vezetők, akkor vajon nem ugyanez a sors vár-e a tanítványaira is? Elrejtőznek egy házban, bezárkóznak, és igyekeznek túlélni a kritikus napokat. Aztán megjelenik nekik a feltámadt Úr, és kissé megnyugszanak, de a nagy fordulatot ebben is a pünkösdkor megérkező Szentlélek hozza el. Bátorságot önt a szívébe, és ők ennek hatására előbújnak a zárt ajtó mögül, és bátran prédikálni kezdenek. Igehirdetésükben még azt a kényes kérdést sem kerülik meg, hogy Jézust, a Megváltót pont a prédikáció

hallgatói, azaz a jeruzsálemi zsidók feszítették meg... A jelenlétük közül háromezren térnek meg, és megalakul az első keresztyén gyülekezet, megszületik az egyház. Micsoda változás ez a tanítványok szívében, és milyen látványos tette ez a Szentléleknek!

A Szentlélek munkájára ma is nagy szükség van. Sokan most is értetlenül hallgatják a Jézusról szóló igehirdetéseket: megjegyzik a gyakran elhangzó mondatokat Jézus haláláról, feltámadásáról, de nem értik, mi köze lehet ennek személyes életükhöz, mindennapi gondolataikhoz, örömeikhez. S a mai tanítványok is sokszor bátortalanok: nem merik elmondani szeretteiknek, ismerőseiknek, munkatársaiknak azt, hogy istentiszteletre járnak, imádkoznak, és hogy Isten szeretetéből élnek. A Szentlélek jelenlétére, szívet és értelmet átforgató jelenlétére van szükség! Adja Isten, hogy gyülekezetünk minél több tagja átélje a pünkösdi csodát, és megkapja a Lélek ajándékát!

Hulej Enikő

Migránsok a Bibliában

Kvíz kérdés hittanosoknak: „*Ki volt a Bibliában az első migráns?*” Vagy idegen, jövevény, földönfutó, hontalan, bujdosó és kóborló... Mert a jelenség egyáltalán nem korunk szomorú terméke. Mióta ember él a Földön, háborúk, éhínségek, természeti katasztrófák miatt időnként hatalmas tömegek keltek útra. És ma is. Egyre csak jönnek és jönnek. Százával, ezrével gyalogolnak zöldhatáron át. Vannak köztük valódi menekültek, akiket keresztyénységük miatt üldöznek, vagy háborús viszonyok miatt vándorbotot a kezükbe, elpusztult az otthonuk, köddé váltak megélhetési lehetőségeik. De a többségük vélhetően csak a nagyobb szelet kenyérért kelt útra. S ki tudja még, hányan érkeznek közülük sanda szándékkal. S megy a vita – alapvető emberi jog-e magasabb életszínvonalon élni. Mindeközben gyakran éri vád a keresztyéneket, az egyházakat, hogy nem hűek elveikhez és nem fogadják örömmel a jövevényeket.

Ha úgy tetszik, a testvérgyilkos Kain volt az első, akit Isten arra ítélte, hogy „*bujdosó és kóborló lesz a földön*”. De Ábrahám és Sára is Isten parancsára keltek útra s vándoroltak sok száz kilométert, hogy Isten népalapító tervét megvalósítsák. Mai fogalmak szerint gazdasági menekült volt Jákób és családja, amikor a hosszan tartó ínséges időkben Egyiptomba költöztek. És a gyermek Jézus is már menekülni kényszerült szüleivel Heródes esztelen gyermekgyilkolása elől. A Biblia Isten története az emberrel – van benne tehát minden, ami az emberlét része. Idegenek, jövevények is szép számmal.

Izráel népe előtt sem volt ismeretlen, milyen is idegen földön élni. Mintegy négyszáz évet töltöttek el Egyiptomban, egyre rosszabb körülmények között, míg nem Isten parancsára Mózes és Áron kivezették onnan őket. A pusztai vándorlás során mindazt átéltek, ami a menekült lét

velejárója ma is: nincs hol aludni, huzamosabb ideig sátrakban kell megszállni, nincs mit enni vagy inni, hideg van vagy forróság van – és ott az örök létbizonytalanság, mi lesz velünk? Évszázadokkal később ez a nép átélte a száműzetést is, közel hetven éven át, a távoli Babilonban. Idegenként kellett élni idegen földön, ráadásul ki voltak téve egyfajta asszimiláló szándéknak is. (Lásd Dániel és társai történetét).

Egész sor intés olvasható az Ószövetségben arra vonatkozóan, hogy „*Szeressétek a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén!*” (5Móz 10,19). Hasonló tartalmú 2Móz 22,20; 23,9; és 3Móz 19,33. De szinte egy lélegzetre ide sorolja a Biblia a jövevényeket, az özvegyeket és az árvákat is. Őket is a befogadó közösség gondjaira bízta Isten, hogy ne maradjanak gondoskodás nélkül. Jeremiás 7,6-7: „*...ha a jövevényt, árvát és özvegyet nem nyomjátok el, és ártatlan vért sem ontotok ezen a helyen, nem követtek más isteneket a magatok romlására: akkor megengedem, hogy ezen a helyen tartózkodjatok...*” vagy a 146. zsoltár 9-dik verse.

Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a Bibliában mindkét véglet fellelhető, az idegenek szeretetétől egészen a külföldiektől való megítézésig. Az Ószövetség különböző kifejezésekkel illeti a különböző jövevényeket. Elsősorban a „*ger*” szót használja azokra az idegenekre, akik huzamosabb ideig kényszerülnek idegen földön, idegen közegben élni, ezért kiszolgáltatottak és éppen ezért védelemre, - a befogadó közösség gondoskodására szorulnak. Ezt a kifejezést használja a Biblia az előbbi igehekelyekben is. Ugyanakkor a „*nekar*” vagy a „*car*” kifejezéssel illeti az olyan idegeneket, akikről óvja Isten a népét. És ennek az óvásnak az oka mindig a vallási tisztaság megőrzése! Ők azok az idegenek, akik pogányságukkal, pogány kultuszaikkal veszélyt

jelentenek Isten népére, Isten népének a láthatatlan egy igaz Istenbe vetett hitére! De létében is veszélyeztetik a népet, mint ellenséges idegenek, például Ézs 1,7: „*Országotok pusztaság, városaitokat fölperzselték, földeteket szemetek láttára idegenek tarolták le, pusztaság, mint ahol idegenek dúltak.*” Vagy Hós 7,8-9: „*Efraim a népek közé keveredett. Olyan lett Efraim, mint a meg nem fordított lángos. Idegenek emésztek erejét, de ő nem veszi észre. Ősz haja fehérlik már, de ő nem veszi észre.*” És Zsolt 144,7. 11: „*Nyújtsd le kezedet a magasból, szabadíts meg, ments ki engem a nagy vizekből, az idegenek hatalmából, akiknek szája hiábalósságot beszél, jobb kezük csak álnokságot művel!*” – „*11Szabadíts meg, ments ki engem az idegenek hatalmából, akiknek szája hiábalósságot beszél, jobb kezük csak álnokságot művel!*”

Külföldi hatások, pogány kultuszok tehát igenis létező veszélyforrások. Ezért óvja Isten igen vehemensen a választott népet az idegen behatásoktól. Az egyik legismertebb történet Akháb királyé, aki Isten tiltó parancsa ellenére pogány asszonyt, Jezábelt vette feleségül. S az új királynéval együtt elárasztotta Izráelt a pogány, föníciai Baál kultusz. E káros befolyás ellen vette föl a harcot, olykor nagy eréllyel is, de Isten parancsának engedve Illés próféta. Mert Isten törvénye nem véletlenül tiltotta az idegenekkel való keveredést, különösen is az idegenekkel történő házasságot. Már az első parancsolatban határozottan és egyértelműen megtiltja Isten, hogy „*ne legyen más istened!*” Izráel Istene, a láthatatlan, de hatalmas Úr jól tudja, hogy az érzékszerveire szívesebben támaszkodó ember könnyen térül el ugyan élettelen, ámde látható, kézzel fogható istenekhez. Különösen is érdekesek Nehémiás intézkedései, amelyekkel a fogságból való hazatérés után megtisztítja népét az idegenektől (sic!) és az idegen behatásoktól. Neh 13

szerint például arra kötelezi a zsidókat, hogy bocsássák el idegen, moábíta, asdódi és ammóni feleségeiket – mert gyerekeik már nem is tudtak „júdai nyelven”, hanem anyjuk nyelvén beszéltek. „Így tisztítottam meg őket minden idegen dologtól.” (Neh 13,30). Hja kérem, már macedóniai Nagy Sándor is megtanulta (Kr. e. 324-ben), hogy hiába nősítette meg egyszerre sok ezer makedón katonáját perzsa nőkkel, a nászéjszaka után kilenc hónappal sok ezer felsíró gyermek az anyjától tanult beszélni... (lásd ehhez pl. Sütő András: A szúzai menyegző című drámáját).

Tehát erről sem szabad megfeledkeznünk: Isten igen szigorúan int és óv a vallási keveredés ártalmas hatásától. És ez a veszély ma is fennáll! Németországban napjaink egyik egyházi vitája épp erről szól, amikor is a bajor evangélikus püspök részt vállalt egy müncheni muszlim alapítvány kuratóriumában, sokakat megbotránkoztatva döntésével... Hamburgban evangélikus templomot alakítottak át mecsetté... Egy müncheni evangélikus templom szószékéről pedig egy imám a Koránból olvashatott fel...

A Bírák könyvének a végén van egy érdekes történet, Bírák 19-ben. Abban az időben, amikor még nem volt király Izráelben (s emiatt nem volt még kialakult rend), egy névtelen lévita Betlehembe utazik, hogy hűtlenné vált másodfeleségét visszazerezze. A visszaúton Gibea városában kényszerül megszállni.

Miért tanulságos ez a történet?

1./ Ókori keleti szokás: az úton lévő jövevény nem maradhat kinn éjszakára, kötelező neki szállást adni. Ezt elmulasztják Gibea lakói, de nem egy öregember. 2./ Ő viszont előbb kifaggatja, kicsoda-micsoda az idegen, bemutatkoznak egymásnak. 3./ A lévita, a jövevény, bár valójában tehetős ember, de *szolgájának nevezi magát* az öregember előtt. Tisztában van helyzetével, nem áll elő igényekkel, nem ő dirigál és nem követelőkik! 4./ Miután mindent, még a befogadás feltételeit is tisztázták, az öreg

otthonába fogadja őket. Asszonyostul, szolgástul és szamarastul...

A Biblia sokszínű, az Újtestamentumban Jézus (majdnem) mindig pozitívan viszonyul az idegenekhez. Nézzük a kapernaumi századost, akinek beteg szolgáját távolról gyógyítja meg, elismerve a pogány idegen katonatiszt hitét: „*Bizony, mondom nektek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben!*” (Mt 8,10). Ugyanilyen szeretettel beszélget a kútnál a samáriai asszonnyal. És ott van az a római katonatiszt is, aki ellentétben a választott nép tagjaival, Jézus keresztyénél mindenki mást megelőzve, mondja ki: „*Bizony, ez az ember Isten Fia volt!*” (Mt 27,54) A kánaáni asszonnyal történt találkozása azonban más szempontot is fölvet. Itt Jézus látványosan hangsúlyozza, hogy „*Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.*” (Mt 15,24) Ugyanakkor némi huzavona után, de végül is enged az idegen, kánaáni asszony kérésének és meggyógyítja beteg leányát. De miért e vonakodó segítség? Netán szeretetlen lenne Jézus, hogy ilyen keményen beszél ezzel az asszonnyal? Ha figyelmesen tanulmányozzuk a történetet, azt kell látnunk, hogy bizony itt Jézus egyértelműen kifejezésre juttatja: Ő elsősorban saját népéhez küldetett! Ők igenis elsőbbséget élveznek, a Messiás a zsidóké – még ha el is utasítják. De a zsidóknak ígérte Isten a próféták által hosszú évszázadokon keresztül a Messiást és Jézus ehhez az ígérethez tartja magát. Mit is mond végül neki? „*Asszony, nagy a te hited...*” (Mt 15,28). Mert az asszony élő hite diadalmaskodik a zsidók elutasításán. Fontos azonban, hogy itt világosan kiderül, Jézus számára is létezik egy sorrend, előbb az övéi és azután a többi népek. Mindezek figyelembe vétele mellett azonban nagyon fontos: hogy ezekben az esetekben is Jézus az elismerő szavakkal ezen pogány emberek krisztushitét díjazza, azt a hitet, ahogyan a nevezettek őhöz fordulnak. Tehát nem általában szól Jézus minden útjába kerülő

idegenről, hanem csakis azokról, akik hisznek őbenne. Ezek a példák nem juttathatnak mást az eszünkbe, mint azt, hogy éppen az ilyen élő hitű keresztyén menekültek jelenthetnek a mi fáradt, kiüresedett és túlon túl liberálissá vált európai keresztyénségünk számára valódi felfrissülést, adhatnak nekünk is új lelkesedést és lendületet. De csakis ők, akik keresztyénségük miatt szenvedtek el üldöztetést. Ők viszont a menekültek mai áradatában a nagy-nagy kisebbség – a rendelkezésünkre álló statisztikák szerint. Ilyenek lehetnek tán a koptok, vagy a különböző ősi keleti keresztyén egyházak elüldözött tagjai. Úgy, ahogyan a II. világháború után például a Németországba áttelepülő volgai németek jelenthettek a német egyházak számára egyfajta vérfrissülést.

Végül alaposan vélelmezhető, hogy az első keresztyén közösségek a diakóniát, a szeretetszolgálatot nem elsősorban kifelé, hanem a gyülekezeten belül élték meg. Ez derül ki a Cselekedetek könyvének történeteiből. Pál apostol írja Galácia tartomány gyülekezeteinek: „*Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.*” (Gal 6,10) Ez természetesen nem azt jelenti, hogy gyülekezeten kívüliek előtt lehúzták volna a redőnyt, nem! Csak fontosabb volt a gyülekezeten belüli gazdasági egyenlőtlenségek kiegyensúlyozása, az élő hitre jutott jómódú nem nézhette hitsorsosa nélkülözését.

Richard Schröder professzor (teológia és filozófia, Humboldt Egyetem Berlin, 1991-1997-ig az EKD elnökségi tagja, Johannes Rau mellett kandidáltak a szövetségi elnöki tisztre) szerint bármilyen veszélyben lévő embertársainkon segíteni keresztyéni kötelességünk. De ő kivándorlás és bevándorlás között lényegi különbséget lát. Véleménye szerint a kivándorlás emberi jog, mert egy állam sem kényszerítheti maradásra polgárait. A bevándorlás viszont nem alapvető emberi jog. Ott joga van az államnak megtagadni a belépést, mert joga van eldönteni, kik

élhetnek a határai között. Emellett világosan meg kell különböztetnünk egymástól menedékkérőket és egyszerű bevándorlókat. Utóbbiak egy magasabb életszínvonal reményében jönnek. Hazájukat pedig saját akaratukból hagyták el. Előbbiek viszont kényszerhelyzetben vannak, és az életükért futnak. A professzor javasolja Európa külső határainak őrzését is.

Ahol meg kell állítani a jövevényeket és meg kell vizsgálni azokat, akik nem az életükért futnak: a mi érdekünk-e, hogy nálunk maradjanak. Nem lezárni, hanem ellenőrizni kell Európa határait – írja (Es kann nicht jeder zu uns kommen, ideaSpektrum 2015. nov. 4 Nr. 45). A kép tehát sokkal összetettebb, mint elsőre gondolnánk. Az Istenben bízó hívő ember pedig mindig tudni fogja,

mikor nyújtson kezet a jövevénynek és mikor védje meg viszont saját hitét, saját közösségét, akár családját is. És hazáját, ezer éves történelmének alapuló hagyományait, kultúráját. „Felebaráti szeretet – értelemmel!” – mondja a német professzor.

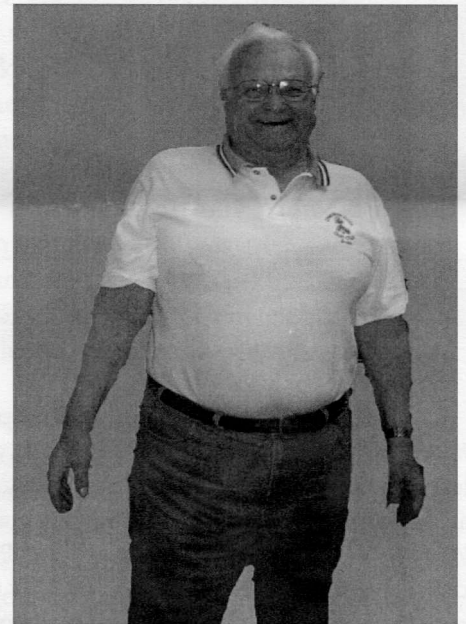
Kiskőrös, 2016. január hava
Lupták György

Vitéz Kemes László (1924. február 21 + 2015. szeptember 26)

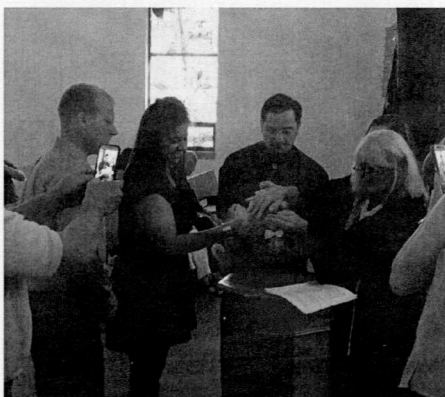
Nehéz búcsúzni tőle, hiszen számára a Nyugat-oldali Magyar egyház a második otthona volt, lelki otthona. 50 év +1 nap, ennyi ideig volt felügyelő - lay president. Ha elolvassuk a gyülekezetünk történetét akkor abban megtaláljuk, hogy vasárnapi iskolát is tanított, olyan magvető is volt, aki Jézus szeretetére tanította a gyermekeket. Laci bácsi volt az, aki megalapította a vasárnapi magyar iskolát, Cleveland-ben akkor ez egyedülálló volt 1966-ban. Együtt vezettük a gyülekezetet 15 éven keresztül, mindig egyetértés volt közöttünk. Szívügye volt gyülekezetünk jövője, minden istentiszteletre, alkalomra eljött, legalább egy órával előtte és mindig tréfásan megkérdezte, hol késnek az emberek? Amikor gyülekezetünkben ebéd volt, ő vásárolt, mindent megtett gyülekezetünk fennmaradásáért.

Nagyon jó humora volt, sokat nevtünk, bízott a jó győzelmében és a szeretet erejében. Hűség, kitartás jellemezte. Betegsége idején sokat látogattam, mindig az volt a kérdése, mi van az egyházunkkal? Ugye megmaradunk? Mindig az volt a vágya, hogy még egyszer lássa a templomot, a gyülekezetet. Újra megtanulok járni, az új cipőmet felveszem és elmegyek a templomba, ezt adja meg nekem az Isten, mondta egyszer. Hitünk szerint már a mennyei gyülekezetben van az új cipőben, ahol nem lesz fájdalom, betegség, könny, mert Isten lesz minden mindenkben.

Tamásy Éva ev.l elkész

Kettős keresztelőről

Örömmel volt gyülekezetünk életében. Június 23-án vasárnap boldogan adtunk hálát az Úristennek, hogy gyülekezetünkben dupla keresztelő volt. Fábán Árpád másodfelügyelőnk nagypapa lett és az volt a vágya, hogy unokája a mi egyházunknál legyen megkeresztelve. Drága kicsi lélek, Makaylin a keresztesség drága ajándékában részesült. Istent a mi Atyánkat kértük, hogy legyen vele és Ő adjon neki testi-lelki növekedést. Az Édesapa Corey Dales is arra az elhatározásra jutott, hogy ő is szeretne megkeresztelkedni, hogy kislányát hitben és szeretetben tudja felnevelni. Az Édesanya Rita édesanyjai áldásban részesült. Szép és megható ünnepünk volt, imádkozunk értük, hogy Istennek jó gyermekeik lehessenek, egyházunknak pedig hűséges tagjai. Kis Magyar Kórusunk éneke valamint Simon Judit szép szövege tette még áldottabbá az ünnepet.

Tamásy Éva ev. elkész

A Mi Atyánk így vizsgáztat téged

Nem mondhatod: Atyánk, ha nem viselkedsz a mindennapi életben úgy, mint az Ő gyermeke.

Nem mondhatod: Mi Atyánk, ha lelki elzártságban élsz a melletted élő emberektől.

Nem mondhatod: Szenteltesék meg a Te neved, ha te nem tiszteled mindig az Ő nevét.

Nem mondhatod: Jöjjön el a Te országod, ha te a földi sikereket hajszolod, és nem várod Isten országát.

Nem mondhatod: Legyen meg a Te akaratod, ha nem akarod elfogadni Isten akaratát a saját életedre vonatkozóan.

Nem mondhatod: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, ha nem törődsz azzal, hogy mások éhségén segíts.

Nem mondhatod: Bocsásd meg vétkeinket, ha bárkivel szemben haragot táplálsz.

Nem mondhatod: Ne vígy minket kísértésbe, ha még tudatosan bűnben élsz.

Nem mondhatod: De szabadíts meg a gonosztól, ha nem harcolsz minden gonoszság ellen.

Nem mondhatod: Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség, ha nem tudtál lemondani a földi dolgok birtoklásáról, a parancsolgatásról és a hiúságról, amely által magadnak tulajdonítod, ha valami sikerült neked.

Nem mondhatod: Ámen, ha nem hallottad meg őszintén, hittel és meggyőződéssel a „Miatyánk” neked szóló Igéit.

Eső után

Egész éjjel esett. Zuhogott és csepergett, pötyörgött és susult. A vízcseppek végigfolytak a leveleken, az ágakon, legurultak a fatörzsön, kis patakokban csordogáltak végig a dúslombú erdőben. Zegzugokat vájtak a gyökerek között, benedvesítették az avert is. Pitty-potty, csibb-csobb, hallgatta Vanessa órákon át. Úgy átázott, mint még soha, csöpp-csöpp, hulltak a cseppek megállíthatatlanul, és úgy érezte, csendes, monoton esőpotyogás lüktetésével telt meg a szíve is. Észre sem vette, hogy egy jó órája már csak a fákon fennakadt víz csurgása hallatszik. Olyan örökkévalónak, megállíthatatlannak tűnt ez a csobogás.

- Talán föl se kelek többet innen, már úgyis mindegy. - borongott. - Minden hiába, végem van, semmi kétség. -

Szürkének és kopottnak érezte magát. Tehetetlenül és kétségbeesetten sóhajtozott maga elé.

- Ha túlélem is, amire kevés az esély, sohase leszek többet már az, aki voltam. Többet sose szólít majd senki a nevemen, fel sem fognak ismerni, akkor meg minek is tovább élni. -

Félálomban hallgatta, hogy matatnak a nedves földet ásó szürke-fekete bogarak.

- Ez marad nekem. - sajnálgatta magát. - Föld, sár, víz, fekete, szürke, barna, brrrr! -

Hirtelen föl pattantak a szeméi, összerezzen. Feje fölött megbillent egy ág, csőrét tárta és csiripelve hirdette ki a hajnal jöttét egy kis tarka madár. Sárga fejcskáját az égre emelve énekelt messze-zengőn, teli szívvel. S mintha csak erre vártak volna, rázendített a többi is. Ezerszínű énekükkel megtelt a levegő. Éledezni kezdett a világ.

Vanessát is magával ragadta ez a hajnali éledező életöröm, lassan, ásítózva nyújtózkodott a nyugtalan éjszakai álmok után, aztán óvatosan kikászálódott a rejtekéből. Nem szeretett máshol aludni, nem is igazán tudott, de az esti vihar elől kénytelen volt meghúzódni valahol, azután meg ráesteledett. A hajnal hűvös volt, dermedt tagjai ólomsúlyúnak tűntek. Lábai elgémberedtek, fázott is. Ám a lelkét megbabonázta a látvány. Az ég piros volt a nap első sugaraitól, fényes, simogató távoli lehelete finom meleget ígért. Valahogy biztató volt és reményadó ez a hajnali derengés, és Vanessa lelkébe visszalopakodott tőle az élni vágyás. Fényesebbnek látta a világot és úgy érezte, minden újra jó lesz.

Kis szívében hálás bizakodással tett egy-két lépést. Nem volt könnyű, átázott mindene az esőben, vonszolódva húzódtott kijebb egy kis tisztást keresve, hogy legalább lerázza magáról, amit bír a súlyos vízteherből. Talált egy tenyéryi egyenes helyet a hepehupák között, és máris

egyszerűbbnek tűnt minden. A nap ragyogva kukucskált be a levelek résein, mintha csak hívogatná. Lábujjhegyre állva, billegve méregette a távolságot az országútig.

- Talán sikerülhet. Talán van még remény? Miért is ne lenne? Igen, meg kell próbálni. – gondolta magában. Reménykedve indult útnak. Picit vacogott még a hajnali hűvöstől, de lelkében már tüzet rakott a bizakodás. Óvatosan lépkedett a nedves fűvön, megborzongott a levél-lebbentő szellőtől is. Brrrr, valószínűleg meg is hült egy kicsit, no, nem baj, majd meggyógyul biztosan. Lassan haladt, botladozva, de türelmesen. Muszáj kijutnia az útra, ha valaha is haza szeretne érní. Még néhány lépés van vissza, jaj, csak addig ne mozdítson ágat a szél.

- Zutty! Pottyant le mellette egy óriási vízcsepp.

- Na, tessék, csak ez hiányzott! – zsörtölődött magában. Csutom vizesen kászálódott ki a letaposott ösvényre. Brrr, de hideg volt ez az esővíz! De a napsugár máris ott termett és megcsiklandozta Vanessa orrát, muszáj volt tüszentenie, attól meg rögtön nevetnékje támadt.

A keskeny földcsíkon már könnyebb dolga volt. A keményre döngölt útról lecsurgott az eső, a szélén itt-ott kisebb-nagyobb tócsákban csillogott az összegyűlt víz. A port viszont elverte, haladni lehetett, persze nem gyorsan, de mégis. Dudorászva masírozott, közben szüntelen fölfelé kémlelt, ahonnan élet és halál jöhet. A felhők szélfúttá tarka kendőkként lebegtek a színpompás napkeleti fényben. Vanessa gyönyörködve figyelte a lángoló vörösek, melegen simogató narancsok, égő sárgák, szelíd rózsaszínek, sejtelmes lilák váltakozását. Aztán lassan megtalálta saját arcát az ég, és derűs halványkék köntösében mosolygott le a földre. Már melegített is a nap sugara. Vanessa óvatosan kibújt az árnyékból, és az út túloldalán lépegetett tovább. És egyre csak az eget figyelte, reménykedve és éberen.

Ezernyi fényes-testű legyecske szállt el fölötté, karcsú potrohú barna szúnyogok, áttetsző szárnyú finomzöld fátyolkák, néha arra zümmögött nagy zajt csapva egy rózsabogár, vagy szelíd katica. Aztán ahogy melegedett a levegő, ébredtek a tarka lepkék is. Úgy cikáztak a levegőben, mint megannyi színes apró virág. Néhányuk csodálkozva nézett le az úton ballagó Vanessára.

- Biztosan furcsa lehet nekik, hogy más nem repül, mint ők. – mészázott.

Nem szokta meg a gyaloglást, lábai sajogva tiltakoztak az ismeretlen terhelés ellen, fáradt volt, és éhes is. Sóhajtvá

huppant le az út szélére pihenni egy keveset. Bárcsak melegebb lenne! A hátát kifelé fordította, hogy minden simogató napsugarat felfogjon vele, ami csak erre jár. Nem messze tőle örvös nyakú szürke galamb szállt le az útra. Vanessa nesztelenül beljebb húzódott. Hangtalan kucorgott a nedves levelek alatt. A galamb ivott a csillogó tükrű pocsolóyából és tovább repült. Az egyik ágacska viszont éppen akkor mozdult meg, és a rajta összegyűlt eső mind Vanessa nyakába hullott. Csaknem sírva fakadt.

- Milyen balszerencsés vagyok! - borzongott a hideg víztől nedvesen. Sóhajtozva folytatta az utat. Szerencsére most már sokkal hamarabb átmelegedett. Mindig csak az eget figyelte. Elsuhanó kósza felhőket látott, fiókáiknak eledelért cikázó madarakat, (ilyenkor mindig óvatosan összehúzta magát), csillogó pókhálókat, csíkos testű karcsú darazsakat. A nap lassan delelőre érkezett, melege barátságossá tette a világot. Vanessa közben az éhség ellen jóízűt ivott egy úton átfolyó erecske vizéből, ami kicsit megerősített újra. Még dudorászott is szép csöndesen. Jókedvűen ballagott a keskeny ösvényen, mintha nem is lenne már olyan nagyon messze az otthona. Pedig bizony, rettenetes távolság választotta meg el tőle.

A nap melengette, szárongatta a hátát. Számtalan pöttöm muslinca és szorgalmas méh, törekeny testű csillogó türkiz-szín szitakötő, pöttös hátú lucernaböde szállt el fölötté. Vanessa egyre csak az eget figyelte, és egyre jobban és jobban vágyott oda föl, föl a magasba.

- De jó lenne repülni...- suttozta maga elé önkéntelenül.

- Meg is próbálok. - S azzal széttárta szárnyait, meglebegtette őket. Könnyűek voltak újra, mint a hártya, minden vizet felszárított már róluk a nap, ismét selymesek és finomak lettek, mint egy színes fátyol. Vanessa kecsesen ráfeküdt egy gyöngéd kis szélfuvallatra és magasra lebbent. Boldogan csapongott és cikázott. Szárnyain táncot járt a napfény, ragyogtak a káprázatos színek, tündöklő tüzes narancssárgák, bársonyos feketék, szelíd vajszínek, pompás pirosak. Olyan lett ő is újra, mint egy gyönyörű szálldosó tarka virág.

És már csak alig-alig hallotta meg röptében a csodálkozó természetbúvár elismerő megjegyzését.

-Nocsak, egy atalantai lepke: Vanessa Atalanta. Micsoda remek példány!

Clevelandi Hírek

ELSŐ MAGYAR EVANGÉLIKUS ÉS NYUGAT

15300 Puritas Ave., Cleveland, OH, 44135. Istentisztelet minden vasárnap déli 12-kor. Lelkészi hivatal: 18493 High Parkway, Rocky River, OH, 44116. Tel.: (216) 961-6895. Felügyelő: Fördös Katinka, Mihály Ernő. Lelkészek: Tamásy Éva és Zoltán.

Vasárnapi istentiszteletünk 12 órakor minden vasárnap, vele párhuzamosan vasárnapi gyermekóra Simon Judit vezetésével. Szeptembertől magyar iskola pénteken 5 óra, Játsház a hónap első szombatján. Irodalmi estéink és ebédeink elviteli vacsoránk minden hónapban.

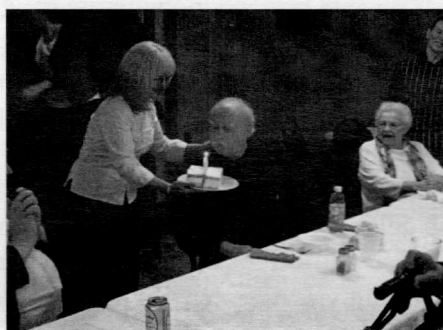
Szeretettel közöljük a testvérekkel, hogy árverés útján tudtuk csak templomunkat eladni július 7-én. Etióp keresztények vették meg 55 ezer dollárért. Annak örülünk, hogy jó kezekbe kerül és a templomi berendezéseket is fel tudják használni Isten dicsőségére. 2014 től árultuk a templomot, 180 ezer dollárért, 2015 ben 139 ezerért, 2016 elején 100 ezerért. Most 55 ezer dollárt kaptunk. Nagy volt a kiadásunk a templom épületére, főleg a biztosítás volt sok, majd a betörés okozta kárunk. Kénytelenek voltunk az árverés útját választani. Most együtt dolgozunk az Első Magyar Evangélikus egyházzal, akiknek segítünk, hogy a két egyház megtalálja a helyes utat egymáshoz, hogy még fennmaradhassunk.

Május 1-én ünnepeltük Mihály Ernő testvérünk születésnapját, 90. Esztendő lett, Isten szeretetének megtapasztalását kívánjuk további életére.

Böjtös László és Györgyi testvéreink 60. Házassági évfordulójukat ünnepelheték ezen a napon, gyülekezetünk közösségében. Isten áldása legyen további közös útjukon.

Gyülekezetünk kedves hűség-es tagjának 70. születésnapját ünnepelhetjük, Rátoni Nagy Tamás személyében. Köszönjük szépen hűségét, szeretetét, amit kedves Feleségével Valival együtt tesz kicsiny gyülekezetünkért, Isten szeretete legyen vele. Augusztus 14-én nyári ebédet tartunk, 27-én irodalmi estet, szeptember 10-én irodalmi est, 25-én aratási hálaadó ebédünk.

Minden kedves Hittestvérünknek áldott nyarat, testi-lelki megújulást kívánok, Lelkipásztori szeretettel, Tamásy Éva ev lelkész.

Torontoi Hírek

Lelkész: Tamásy Éva, Beszolgáló lelkész: Tamásy Zoltán. Templom: 116 Bond Street. Lelkészi hivatal: 18493 High Parkway, Rocky River, 44116, USA. Felügyelő: Dr. Mekis Éva, 34 Langbourne Pl., North York, ON, M3B 1A9 (minden posta ide küldendő). Tel.: (416) 300-9305. Istentisztelet, júl-aug. kivételével, a hó 2. és 4. vasárnapján du. 4-kor.

“Uram, most átadom magam neked. Mindent megpróbáltam, amit csak el tudtam képzelni, hogy kezemben tartsam az életemet, és olyan embert faragjak magamból, amilyennek tudomásom szerint lennem kellene, de sohasem sikerült. Most lemondok róla és átadom neked. Vegyél teljesen a birtokodba! Munkáld ki bennem akaratom teljes örömét. Formáld és alakíts olyan edénnyé, ami jónak tűnik neked. A te kezébe teszem le magam, és hiszem, hogy ígéreted szerint olyan edénnyé teszel, amely téged dicsőít, megszenteltté, amely alkalmas a mester használatára, és felkészült minden jó cselekedetre.”

Szeretettel hirdetjük, hogy évadkezdő istentiszteletünk úrvacsoraosztással 2016. szeptember 11-én délután 4 órakor lesz. Majd szeptember 25. Havonta két alkalommal várjuk testvéreinket.

Örömünkre szolgált, hogy a nyár folyamán meglátogathattuk Dr. Mekis Évával Bakó László testvérünket szép, új otthonában, Isten szeretete legyen vele és családjával. Példamutató, hogy bár messze költözött a templomtól, a gyülekezettől, mégis vállalja a közel 200 km-es utat, hogy eljőjön a gyülekezet közösségébe. Neki valóban a gyülekezet a második otthona. Köszönet lányának is, aki elhozza hozzánk őt.

Ugyanúgy nagy szeretettel mentünk el Dr. Jenei Lászlóhoz hétfélig házába, hogy együtt töltsünk pár órát és beszélgessünk vele és kedves Feleségével, lányával, unokájával, sőt dédunokájával is. Igazán megható volt, hogy generációk együtt voltak

szeretben és mindenki szépen beszélte a magyar nyelvet. Isten szeretete legyen velük.

Természetesen másokat is szeretnénk felkeresni családi otthonukban, éppen most tervezzük ennek megvalósítását. Lelkipásztori szeretettel, Tamásy Éva és Zoltán ev

Adományozóink

Szeless Berta, Ohio, \$25, Vörös Katalin, California \$50, Ferenczi Péter, Washington, \$100, Hódos Frigyes, Illinois, \$100, Gergely Hella, California, \$100, Dr. Tóth Gergely, Utah, \$25, Becht Gábor, \$25, Dr. Jenei László, Canada, \$20, Vincze Élő, Canada, \$20, Gyergyai Ilona, Canada, \$20, Gulyasik Gyöngyi, Canada, \$20, Dr. Elizabeth Jeney, Canada, \$20

Mindennapi Kenyér

2016 AUGUSZTUS

1. Róma 11:1-12 – Márk 6:1-6
 2. Siralmak 1:1-11 – Márk 6:7-13
 3. János 4:19-26 – Márk 6:14-29
 4. Róma 11:25-32 – Márk 6:30-44
 5. Siralmak 5:1-22 – Márk 6:45-56
 6. 5Mózes 4:27-40 – Márk 7:1-23
- PÜNKÖSD U. 12. VASÁRNAP
7. Lukács 18:9-14 – Efezus 2:4-10
 8. Máté 23:1-12 – Márk 7:24-30

9. 1Sámuel – Márk 7:31-37
 10. János 8:3-11 – Márk 8:1-9
 11. 1Péter 5:1-5 – Márk 8:10-21
 12. Lukács 22:54-62 – Márk 8:22-26
 13. Ézsaiás 26:1-6 – Márk 8:27-33
- PÜNKÖSD U. 13. VASÁRNAP
14. Márk 7:31-37 – ApCsel 9:1-20
 15. Máté 9:27-34 – Márk 8:34 – 9:1
 16. Márk 3:1-12 – Márk 9 2-13
 17. Róm 4:18-25 – Márk 9:14-29
 18. Máté 15:21-28 – Márk 9:30-37
 19. Máté 12:15-21 – Márk 9:38-41
 20. Ézsaiás 57:15-19 – Márk 9:42-50

PÜNKÖSD U. 14. VASÁRNAP

21. Lukács 10:25-37 – 1János 4:7-12
 22. Máté 12:1-8 – Márk 10:1-12
 23. Ámós 5:4-15 – Márk 10:13-16
 24. 5Mózes 24:10-22 – Márk 10:17-27
 25. ApCsel 4:32-37 – Márk 10:28-31
 26. Jakab 2:5-13 – Márk 10:32-45
 27. Judás 1-2:20-25 – Márk 10:46-52
- PÜNKÖSD U. 15. VASÁRNAP
28. Lukács 17:11-19 – Róm 8:12-17
 29. 5Mózes 26:1-11 – Jeremiás 1:1-10
 30. Galáta 5:22-26 – Jeremiás 1:11-19
 31. Filemon 1-22 – Jeremiás 2:1-13

Szélrózsa találkozó

Mátrafüred – Sástó – Az idei Szélrózsán a napindító áhítatok után – a védett időszávban – került sor a főelőadásokra. Az áldás témakörében három hiteles előadó szólalt meg, egy református lelkész, egy drogtól szabadult író és egy katolikus pap, mentálhigiénés szakember.

Az átoktól az áldásig – a beszéd lehetősége és korlátai címmel dr. Kodácsy Tamás kezdte a főelőadások sorát. A Parasztbibliából Bálám szamarának történetét idézte. A történetben a szamar szólítja meg az embert és Bálám megáldja szamarát. „Egy olyan áldást mond a megnyílt szemű ember, és egy olyan csillagról profétál, amelyet Péter is és a Jelenések könyve is megírt. Jézus csillaga, a betlehemi csillag a teljes napvirradatot hozza, de amíg ő el nem jön, addig is van egy Esthajnalcsillagunk, amely a reményt adja nekünk” – mondta.

De hogyan lesz egy átokmondásból áldás? „Bálám áldásában felismerhetjük azokat a motívumokat, amelyek az Édenkertben történtek, de ez fordítottan történik itt. Ahogyan az Édenben a kígyó beszélt, úgy beszél a szamar is, de a szamar visszatérít, míg a kígyó eltérít. Mindkettlen kérdéssel kezdik mondanivalójukat, de a kígyó szövegéből hiányzik az alázat. Mindkét történetben van egy kivont kardú angyal, az elsőben az Édentől elválaszt ez az angyal, a másodikban pedig épp az áldás felé vezet” – magyarázta Kodácsy.

Ádám és Éva szégyelli magát a bibliai történetben. Bálám pedig, ahogyan egyre magasabb hegyre megy fel, egyre nagyobb perspektívát lát, már nem szégyelli magát, hanem tekintete kinyílik és áldást tud mondani. A megtérésekor kapott ígét idézte: „Az életed akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az Úrnál.” (1Sám 25) Bármikor, bármilyen helyzetben erősíti őt ez, hiszen párszor megváltak már tőle a munkahelyén, amit fel kellett dolgoznia. De az átoktól áldásig tud

ez változni benne. Bálám beszédében Jákob elsőszülöttségi áldása kerül előtérbe, aki erőszakosan szerezte azt meg. Az ároni áldásban is az jelenik meg, hogy az Úr nem fordítja el az orcáját, a vele való közösség lesz az igazi áldás. Az átokból úgy lesz áldás, ha az Istennel való kapcsolatunk rendezett – hangsúlyozta Kodácsy.

Számunkra Jézus feltámadása az, amely kivezet az átokból. Ő, aki számárháton vonult be Jeruzsálembe, összekötve az ószövetségi számár képet az újszövetséggel és így lett: Áldott, aki az Úr nevében jön.

Tetteink és az áldás – milyen cselekedeteinken van áldás? – ez volt a címe a második előadásnak, amelyet Kubiszyn Viktor megtért és gyógyult drogfüggő író tartott. Elmesélte, hogy hat éve tért meg egy drogrehabon és azóta igyekszik megélni az evangélium üzenetét. Az énközpontúság megtérése után sem múlt el, az Istent akarta manipulálni imádságaival is. De Jézus, amikor az Atyához imádkozik és azt kéri, hogy az Ő akarata legyen meg, rádöbbenette arra, hogy az Isten valóban sokkal jobban tudja, mi kell neki. A bizalom, a nyitott és elfogadó hozzáállás az, amit Isten használni tud. A harmadik előadó, Pál Feri atya az Áldás a kapcsolatainkban – szabad kommunikáció és az evangélium címmel tartott beszédet.

Amikor 20 éve pap lett, elfogta a szomorúság amiatt, hogy naponta rengetegszer osztja az áldást, de vajon őt ki áldja majd meg? Aztán egyik napról a másikra világossá vált számára, hogy „minden áldás, amit mi adunk, az átmegy rajtunk és Istentől így mi is kapunk valamit”. „Mi emberek, amikor megfogunk, mennyire kicsinyek és törekenyek vagyunk, de Isten kilenc hónap alatt mégis teljes emberré formálja azt a keveset, amelyet egy anya és egy apa hozzátesz. Valami több, valami rajtunk kívüli rajtunk keresztül működik, hat, amikor áldásban van részünk” – mondta, majd három ősi nyelvet ismertetett.

1. Cselekvés. A pici baba nem tudja kifejezni magát, de igényli, hogy az anyukája gondozza, foglalkozzon vele. A magyar emberek majdnem hetven százaléka a nehéz élethelyzeteket nehezen éli át. Nem tudnak szabadon cselekedni, csak keseregnek. Ilyenkor csalódottak az életben, egymásban és nem találják helyüket. Húsz százalék pedig lázadozik, kiabál, de nem cselekszik. Nagyon kevesen vannak, akik szabadon és kreatívan cselekszenek ilyenkor. 2. Érintés. A pici babát, ha dajkálják, jól érzi magát. Ha van az emberben morális tartás, akkor szexualitás nélkül szabadon megélheti

az érintés szabadságát.

Betegágyánál imádkozva a beszélni nem tudó, idős asszonynak, amikor az előadó megcsókolta a kezét, tekintetében a hála, az emberi méltóság, a női szépség, az egész élet összesűrítése látszódt meg. „Ha elveszítjük az emberi kapcsolatokat és az érintést, akkor szociális halált halhatunk” – mondta Pál Feri.

3. Szolidaritás, kifejezett együttérzés, érzelmi összetartozás. Izraelben zsidó és palesztin résztvevőkkel olyan csoport jött létre, amelyek tagjai gyermeküket elvesztették a harcokban. Az anyai érzést minden édesanya érzi, ezen az alapon értik egymást a gyermeküket elvesztett édesanyák. “

Nem kell egyetértésem azzal, akivel érzelmileg össze akarok tartozni, mégis mellette tudok lenni” – mondta Pál Feri atya, aki nyomatékosan szívünkre helyezte azt, hogy mennyire nagy dolog, amikor számíthatunk valakire. „Számít, ki mit tett, és ki mit nem tett az életünk során, de ami a lényeg, hogy mi mit teszünk másokkal. Ha szeretnénk áldásai lenni embertársainknak, akkor érdemes elmélyíteni azokat az élményeket, amelyeket velünk tettek mások, hogy ebből töltekezve mi is áldás lehessünk mások számára” – zárta gondolatait Pál Feri atya.

Horváth-Bolla Zsuzsanna

Evangélikusságunkat Tamásy Márton orgonista képviselte.

ERŐS VÁR is published bi-monthly (February, April, June, August, October, December) by the Hungarian Conference in the Evangelical Lutheran Church in America, 1467 Parkhaven Row, Lakewood, OH 44107-4505. Tel.: 216-221-3178. E-mail: AMEvKo@sbcglobal.net. Distribution by First Class mail. Editor: The Rev. Béla Bernhardt. Annual subscription: \$6 in the USA, US \$8 from Canada, US \$15 from overseas by air mail. – Az ERŐS VÁR az Amerikai Magyar Evangélikus Konferencia lapja. Szerkesztő és kiadó: Bernhardt Béla. Aláírt cikkekért írjuk felel. Előfizetés az Egyesült Államokban évi 6 dollár, Kanadából évi 8 US dollár, tengerentúlról légipostán évi 15 US dollár. – Kérjük olvasóinkat, hogy címváltozásokat haladéktalanul bejelenteni szíveskedjenek. – Nyomda/Printers: Adkins & Co. Inc. 14541 Madison Ave., Lakewood, OH 44107. -- Minden levelezés, előfizetés, adomány a feladó pontos címe feltüntetésével a lap címére küldendő. Erős Vár, 1467 Parkhaven Row, Lakewood, OH 44107 4505